

Arrest

nr. 329 253 van 3 juli 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 16 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 21 juni 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger afkomstig uit het dorp [K.W.K.], gelegen in het Mohammad Agha district in de provincie Logar. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. In Afghanistan hebt u uw middelbare studies afgewerkt en was u bezig met een opleiding economie aan de universiteit van Faryab.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Ongeveer 25 à 30 jaar geleden heeft uw familie gronden geruild met de vader van [A.R.]. De gronden die uw familie toen verkreeg hadden een lager rendement dan de gronden die jullie weggaven, waardoor jullie in totaal meer gronden hebben gekregen om dit verlies aan rendement te compenseren. In de zevende maand van 1398 (oktober 2019), terwijl u aan het studeren was aan de universiteit, is er een conflict ontstaan tussen uw familie en [A.R.]. [A.R.] was van mening dat hij recht had om de gronden uit de ruil terug op te eisen. [A.], die banden had met de taliban, slaagde er in om uw vader, paternale ooms en broers in de gevangenis te krijgen. Zij werden vrijgelaten na twee of drie dagen omdat het districtshoofd van de taliban niet vond dat de discussie op deze manier beslecht moest worden, het moest geregeld worden via het dorp zelf. Hierop is uw familie naar de dorpsouderen gegaan en zij waren van mening dat [A.] geen recht had op de gronden. De discussie werd beslecht in het voordeel van uw familie. Deze beslissing viel ongeveer één jaar voor de machtsovername. [A.] begon machtiger te worden binnen de taliban en heeft u na de beslissing van de dorpsouderen beschuldigd een spion te zijn voor de voormalige overheid. U was aan het studeren aan de universiteit van Faryab, u huurde daar ook een kamer want het was met de auto meer dan twintig uur rijden, waardoor u amper thuis was. Bovendien gaf u ook les wiskunde aan een meisjesschool. Hierdoor werd u verdacht van spionage voor de NDS. Twee of drie maanden na de beslissing van de dorpsouderen begonnen de bedreigingen, de taliban vroegen achter u. Als uw klasgenoten op weg waren naar huis of terug naar de universiteit zouden de taliban aan de controleposten gevraagd hebben waar u was, daarnaast is de taliban ook één keer naar uw ouderlijke woning gegaan in het dorp [K.W.K.]. Bij de huiszoeking hebben de taliban gevraagd waar u verbleef, u had op dat moment Afghanistan al verlaten.

Tien dagen na de val van de voormalige regering heeft u Afghanistan verlaten.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de dorpelingen die gelieerd zijn met de taliban omwille van het grondconflict.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 16 mei 2023.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw eigen taskara, een brief met de beslissing van de dorpsouderen, uw diploma van het secundair onderwijs, de bijhorende puntenlijst en de arrestatiebrief van uw vader en paternale oom.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Er kan vooreerst geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden grondconflict met [A.R.] en de taliban. Zo legt u vooreerst geen enkel stuk voor dat het bestaan van deze gronden of het feit dat deze eigendom zijn geworden van uw familie zou kunnen aantonen. Dit is opmerkelijk, aangezien kan verwacht worden dat over dergelijke zaken tal van stukken voorhanden zouden zijn. Verder beschrijft u de gronden waarover het conflict gaat als gronden die uw familie heeft verworven in een ruil 25 à 30 jaar geleden; plotsklaps zou [A.] jaren later alsnog interesse hebben gekregen in deze gronden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 08.21.2023, hierna CGVS, p. 12). [A.R.] zou zich hierin gesterkt hebben geweten omdat hij ondertussen machtiger was geworden in de taliban. Over deze figuur van [A.R.] zijn uw verklaringen evenwel bijzonder vaag. Gevraagd hoe hij samenwerkte met de taliban, stelt u: "Hij was met hen. (...) Hij had zelf mensen bij hun en hij was rechtstreeks lid van de taliban". Gevraagd op welke manier hij machtiger werd, stelt u: "Hoe hij dit bereikt heeft weten wij ook niet. Maar hij werd machtig omdat hij altijd met vier of vijf andere talibanleden aan het rondlopen was overal" (CGVS p.15-16). Dit is alles is weinig overtuigend. In verband met de gronden verklaart u verder dat uw familie haar gronden met een hoger rendement heeft geruild voor meer gronden die echter minder konden opbrengen (CGVS, p. 12 & 13). U verklaart verder dat uw familieleden het slachtoffer werden van arrestaties en dagvaardingen van de taliban (CGVS, p. 16). Volgens uw eigen verklaringen is de

lokale taliban al tussenbeide gekomen in dit grondconflict, want het was het districtshoofd van de taliban dat zelf heeft verklaard dat dit niet de manier is om een grondconflict op te lossen (CGVS, p. 16). Uw familie heeft nadien het geschil voorgelegd aan de dorpsouderen en zij hebben het grondconflict beslecht in het voordeel van uw familie (CGVS, p. 17). Gegeven deze context en voorgeschiedenis is het weinig aannemelijk dat [A.] alsnog tot dergelijke acties zou overgaan.

Het is dan ook niet aannemelijk dat [A.] u enkele maanden na de beslissing van de dorpsouderen zou beschuldigen van spionage. Het loutere gegeven dat u ergens ver weg op de universiteit zat is geen verklaring voor het feit dat u valselijk beschuldigd zou worden van spionage en niet de rest van uw familie (CGVS, p. 15 & 17). U werd beschuldigd van spionage na de beslissing van de dorpsouderen en dit omdat [A.] jullie op deze manier wilde lastigvallen of vermoorden (CGVS, p. 15). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u nog ongeveer acht maanden zonder al te veel problemen in Afghanistan kon verblijven terwijl u beschuldigd werd van zo'n ernstig misdrijf (CGVS, p. 18). Als [A.] u beschuldigt van spionage om druk te zetten, zoals u beweert (CGVS, p. 17), is het bovendien niet aannemelijk dat uw familie hier zo goed als geen repercussies van ondervindt. Het enige vervolgingsfeit dat u heeft aangehaald is dat de taliban hebben gevraagd achter u tijdens een huisbezoek (CGVS, p. 18). Dit zou éénmalig zijn gebeurd en werd gevraagd aan uw broers; bovendien gebeurde dit nadat u het land al had verlaten (CGVS, p. 13 & 18). Gezien de context van de regio die u zelf heeft beschreven, namelijk dat de taliban al zeven of acht jaar de macht had in uw regio en openlijk kon rondlopen in uw dorp (CGVS, p. 10 & 11), is het volstrekt ongeloofwaardig dat zij niet harder zouden optreden dan één huisbezoek. Wat dit betreft moet er verder op gewezen worden dat u ten aanzien van de DVZ nog beweerde dat de taliban 'meermaals' bij jullie thuis was gekomen op zoek naar u (vragenlijst CGVS p.2). Het enige waar u op het CGVS verder melding van maakt is dat uw broers 'via via' in het dorp hadden gehoord dat de taliban druk op u wilde zetten (CGVS, p. 15). U maakt verder plotsklaps gewag van talibanleden die bij hun checkpoints zouden vragen achter u bij studenten van de universiteit van Faryab (CGVS, p. 18). Waarom de taliban deze route zouden gebruiken en niet meer druk zetten op uw familie, in het dorp waar zij de macht hebben, blijft dan ook onduidelijk. U werd tevens gevraagd welke maatregelen u heeft genomen nadat u werd beschuldigd van dermate groot misdrijf: u zou louter uzelf onder controle hebben gehouden en niet meer zomaar overal naartoe zijn gegaan (CGVS, p. 18). Heden ten dage verblijft uw familie nog steeds in dezelfde woning, hebben zij nog steeds de gronden in bezit die [A.] wilt claimen en worden zij niet lastig gevallen of bedreigd door de taliban (CGVS, p. 20). Dit alles is hoogst opmerkelijk en roept zeer ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Hetzelfde dient te worden besloten betreffende het feit dat u ten aanzien van het CGVS stelt dat u vlak na de machtsovername van augustus 2021 het land heeft verlaten, terwijl u bij de DVZ nog stelde dat u pas in maart 2023 Afghanistan verliet, en aldus nog meer dan anderhalf jaar na de machtsovername in het land verbleef (verklaring DVZ punt 42). Ook dit mag zeer erg verbazen. Hiermee geconfronteerd komt u niet verder dan te stellen dat er iets mis moet zijn gegaan op de DVZ, wat niet overtuigt (CGVS p.8-9), temeer u er tevens een gedetailleerde opsomming van uw reisbewegingen gaf die er zeer coherent toe leidde dat u twee maanden later (mei 2023) in Oostenrijk aankwam. Dat u nu beweert niet twintig dagen maar twee jaar in Iran te hebben verbleven, is dan ook zeer ongeloofwaardig.

In het licht van dit laatste moet dan ook besloten worden dat u evenmin aannemelijk maakt vervolging te vrezen ten gevolge het feit dat u les zou hebben gegeven aan meisjes in een privé-school. Hoewel u meer dan waarschijnlijk pas in maart 2023 het land verliet, haalt u geen elementen aan waaruit zou blijken dat de taliban u zouden viseren omdat u in het verleden les gaf. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u deze les zou gegeven hebben in uw eigen dorp en u er destijds al mee ophield toen u besepte dat dit gevaarlijk kon zijn (CGVS p.11).

Uit het bovenstaande moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een vrees voor vervolging te moeten koesteren.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara, diploma van het secundair onderwijs en puntenlijst zijn loutere aanwijzingen van uw identiteit en schoolloopbaan, die hier niet ter discussie staan. De arrestatiebrief van uw vader en paternale oom betreffen louter handgeschreven stukken, waarvan u overigens slechts een kopie voorlegt. Wat dit betreft dient gezegd te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van

dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf) (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%.

Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in

verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist

an_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_2

0231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanbul, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het

openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook betoogt hij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

In een eerste onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas. Hij volhardt in zijn verklaringen en tracht de beoordeling van de commissaris-generaal te weerleggen. Hij betoogt dat zijn verklaringen op subjectieve wijze zijn beoordeeld en zonder rekening te houden met de cultureel sterk verschillende achtergrond en de rurale realiteit waarbinnen zijn leven in Afghanistan zich afspeelde.

In een tweede onderdeel van zijn middel beroept verzoeker zich op een risico op vervolging omwille van zijn politieke overtuiging. Hij stelt dat hij doorheen zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijke standpunten innam ten opzichte van een essentieel thema binnen de Afghaanse context, met name onderwijs voor meisjes, en dat hij zich bijzonder kritisch opstelde ten opzichte van het beleid van de taliban, zelfs voor hun machtsovername in augustus 2021. Deze kritiek is volgens hem vandaag de dag nog signifikanter, nu het beleid van de taliban in het huidige Afghanistan nog conservatiever is dan toen hij zijn land verliet. Hij stelt aldus tijdens zijn gehoor blijk te hebben gegeven van een politieke overtuiging en betoogt dat hiernaar onterecht geen verder onderzoek is gevoerd. Meer concreet wijst hij op zijn verklaring dat hij de taliban "*niet leuk*" vindt, omdat ze zijn familie niet rustig lieten leven en hen zouden willen doden en omdat ze scholen sloten, meisjes weerden van de universiteit, bruggen opbliezen en "*alle systemen*" kapot maakten (NPO, p. 11-12). Hij wijst er verder op dat hij, tijdens zijn studies aan de universiteit, les gaf aan meisjes (NPO, p. 14, 20-21). Aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie gaat hij verder in op het begrip "*politieke overtuiging*", dat hij op zichzelf van toepassing acht, gelet op zijn openlijke bekritisering van de aanpak van de taliban. Hij betoogt nog dat van hem niet mag worden gevraagd zijn mening hierover voor

zich te houden om aan vervolging te ontsnappen, *“aangezien hij zich jarenlang heeft laten leiden door deze meningen en opvattingen doorheen zijn activiteiten in Afghanistan”*. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie benadrukt hij verder dat het niet relevant is of hij reeds het voorwerp was van vervolging omwille van zijn politieke opvattingen en een toekomstgerichte beoordeling zich opdringt, wat echter werd nagelaten in de bestreden beslissing. Hij wijst op een bewezen en gedocumenteerd risico voor mensen die zich kritisch uitlaten ten opzichte van het beleid van de taliban en een totaal gebrek aan vrijheid van meningsuiting in Afghanistan. Hij verwijst naar algemene landeninformatie inzake censuur van de media, het gebruik van geweld tegen demonstranten en journalisten, de onderdrukking van politieke discussies, dissidente meningen of kritische uitspraken over de taliban en de strikte kledingvoorschriften opgelegd aan vrouwen. Verzoeker betoogt dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat zijn meningen over het beleid van de taliban een zodanig fundamenteel deel uitmaken van zijn identiteit dat niet van hem mag worden verwacht dat hij deze zou opgeven om aan vervolging te ontsnappen.

In een derde onderdeel van het middel gaat verzoeker in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van (toegeschreven) verwestering. In dit verband citeert hij uit de EUAA *“Afghanistan – Country Guidance”* van mei 2024 en benadrukt het gegeven dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die vanuit het Westen terugkeren naar hun land, zoals dit ook wordt bevestigd door verweerder. Hij betoogt dat verweerder uit het gebrek aan informatie over incidenten bij terugkeer onterecht afleidt dat er geen of weinig incidenten zijn en een dergelijke stelling *“uiterst lacunair”*, niet zorgvuldig en geen draagkrachtige motivering is. Dit geldt volgens hem des te meer nu de landeninformatie van het CGVS aangeeft dat gedwongen terugkeer naar Afghanistan vanuit het Westen zo goed als onbestaande is. Hij stelt intussen meer dan één jaar in België te verblijven, wat volgens hem heeft geleid tot *“een onvermijdbare integratie en confrontatie met westerse waarden en normen”*. Dit gebeurt volgens hem vaak onbewust. Hij wijst er andermaal op een grote voorstander te zijn van onderwijs voor meisjes, en aldus reeds in Afghanistan een *‘verwesterd’* profiel te hebben gehad. Hij stelt verder dat hij voor zijn vertrek in Afghanistan leefde in een gebied onder controle van de vorige overheid en vertrok kort na de machtsovername door de taliban, waardoor hij nooit het huidige beleid van de taliban heeft gekend en geen recente ervaring heeft met de Afghaanse traditionele manier van leven en al zeker niet met de thans door de taliban opgelegde regels die volledig verschillend zijn van de rechten en vrijheden in Europa. Hij stelt aldus niet de mogelijkheid te hebben om *‘het spel te spelen’*, nu hij de lokale codes in het hedendaagse Afghanistan niet kent, en het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om zich aan te passen aan de heersende normen en regels binnen de huidige Afghaanse samenleving waarmee hij niet langer vertrouwd zou zijn. Hij wijst er nog op dat op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd.

In een vierde onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie, waarbij hij verwijst naar landeninformatie die moet aantonen dat de situatie instabiel blijft en er nog talrijke veiligheidsincidenten worden gerapporteerd. Hij wijst op een psychische kwetsbaarheid en jarenlange afwezigheid uit Afghanistan als individuele risicofactoren.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeks-maatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota van verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

Op 14 maart 2025 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *‘beoordeling van feiten en omstandigheden’* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.1.3. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming, en waar verzoeker een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de actuele situatie in Afghanistan aanhaalt, merkt de Raad nog op dat niet wordt betwist dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder

gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende uitdagingen in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Verder heeft bij zijn aanvullende nota van 14 maart 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie trouwens nog geactualiseerd en aangevuld met de hierboven reeds aangehaalde recente bronnen. Er kan daarom worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.2.2. Verzoekers asielrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 8 december 2023, kan worden samengevat als volgt. Ongeveer 25 à 30 jaar geleden ruilde zijn familie gronden met de vader van A.R. In oktober 2019 ontstond er een conflict tussen verzoekers familie en A.R., die vond dat hij recht had om de gronden uit de ruil weer op te eisen. A.R., die banden had met de taliban, slaagde er in om verzoekers vader, paternale ooms en broers in de gevangenis te krijgen. Zij werden vrijgelaten na twee of drie dagen, omdat het districtshoofd van de taliban niet vond dat de discussie op deze manier moest worden beslecht. Volgens dit districtshoofd moest het worden geregeld via het dorp zelf. De dorpsouderen beslechtten de discussie vervolgens in het voordeel van verzoekers familie. Deze beslissing viel ongeveer één jaar voor de machtsovername. A.R. begon echter machtiger te worden binnen de taliban en beschuldigde vervolgens verzoeker, die studeerde aan de universiteit van Faryab en ook les gaf aan een meisjesschool, ervan een spion te zijn voor de voormalige overheid. Twee of drie maanden na de beslissing van de dorpsouderen begonnen de bedreigingen en één keer kwamen de taliban ook naar de ouderlijke woning. Verzoeker had op dat ogenblik Afghanistan al verlaten, met name 10 dagen na de val van de voormalige regering.

4.2.3. Ter ondersteuning van zijn verzoek en voormeld asielrelaas legde verzoeker volgende documenten voor: zijn taskara, een brief met de beslissing van de dorpsouderen, zijn diploma van het secundair onderwijs met bijhorende puntenlijst en de arrestatiebrief van zijn vader en paternale oom.

4.2.4. Inzake de voorgelegde taskara en het diploma van het secundair onderwijs met bijhorende puntenlijst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat deze stukken loutere aanwijzingen van verzoekers identiteit en schoolloopbaan zijn, die op zich niet ter discussie staan.

De beslissing van de dorpsouderen en arrestatiebrief van zijn vader en paternale oom betreffen louter handgeschreven stukken, waarvan bovendien slechts een kopie voorligt. Kopieën hebben, omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk, weinig tot geen bewijswaarde. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden

nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (COI Focus “Afghanistan – corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021).

Gelet op wat voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, nu omwille van een geheel van vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen dat A.R. nauwe banden had met de taliban en hem zou hebben beschuldigd van spionage. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.6. Verzoeker bekritiseert allereerst het motief in de bestreden beslissing dat van hem zou mogen worden verwacht dat hij stukken kan voorleggen van het bestaan van de gronden of van het feit dat deze eigendom zijn geworden van zijn familie. De Raad acht het echter niet noodzakelijk in te gaan op deze kritiek van verzoeker. Zelfs voor zover zou worden aangenomen dat verzoekers familie 25 à 30 jaar geleden gronden ruilde met de familie van A.R. en dat A.R. deze gronden jaren later opnieuw zou hebben opgeëist, slaagt hij er nog niet in om aannemelijk te maken dat A.R. nauwe banden had met de taliban en hem, nadat de dorpsouderen dit geschil in het voordeel van verzoekers familie hadden beslecht, zou hebben beschuldigd van spionage.

Zoals terecht werd vastgesteld door de commissaris-generaal, blijven verzoekers verklaringen over A.R. immers bijzonder vaag: *“Gevraagd hoe hij samenwerkte met de taliban, stelt u: “Hij was met hen. (...) Hij had zelf mensen bij hun en hij was rechtstreeks lid van de taliban”. Gevraagd op welke manier hij machtig werd, stelt u: “Hoe hij dit bereikt heeft weten wij ook niet. Maar hij werd machtig omdat hij altijd met vier of vijf andere talibanleden aan het rondlopen was overal” (CGVS p.15-16). Dit is alles is weinig overtuigend.”* Verzoeker betwist deze beoordeling niet en brengt geen aannemelijke uitleg naar voor wat betreft zijn gebrekkige en vage kennis over A.R. en diens groeiende macht binnen de taliban, wat de nodige vragen en twijfels doet rijzen over de werkelijke positie van A.R. binnen de taliban.

Bovendien waren volgens verzoekers eigen verklaringen de lokale taliban al tussenbeide gekomen toen A.R. na al die jaren alsnog een deel van de gronden opnieuw opeiste, waarbij het districtshoofd van de taliban had beslist dat het geschil diende te worden voorgelegd aan de dorpsouderen en zij op hun beurt het grondconflict hebben beslecht in het voordeel van verzoekers familie (Notities persoonlijk onderhoud, hierna: NPO, p. 17). De Raad treedt de commissaris-generaal bij in diens standpunt dat, gelet op deze context en voorgeschiedenis, het weinig aannemelijk is dat A.R. hem slechts enkele maanden na de beslissing van de dorpsouderen zonder enige grond zou beschuldigen van spionage om alsnog druk te zetten op zijn familie en dat het enkele gegeven dat verzoeker ver weg op de universiteit verbleef nog geen verklaring is voor het feit dat hij valselijk zou zijn beschuldigd en de rest van zijn familie niet verder werd geviséerd.

Verzoeker benadrukt dat de werkwijze van A.R., waarbij hij vele jaren wachtte om alsnog toe te slaan, dient te worden gesitueerd binnen de Afghaanse samenleving, waar tradities, eer en reputatie zeer belangrijk zijn. Als voorbeeld verwijst hij naar de *“Lahya”*, de gedragscode die de taliban in 2009 hebben uitgevaardigd. Hij stelt dat de taliban zich moeten houden aan de regels van de Sharia en de gedragsregels die zij zichzelf hebben opgelegd. Hij herhaalt dat het pas was toen A.R. ouder en machtiger werd dat hij een stuk van de geruilde gronden opnieuw opeiste. Dit betoog van verzoeker bevestigt echter vooral het weinig aannemelijk karakter van zijn verklaringen dat A.R., nadat het grondconflict na tussenkomst van het districtshoofd van de taliban in het voordeel van zijn familie werd beslecht, alsnog zo maar verzoeker zou hebben geviséerd op basis van een beschuldiging van spionage waarvoor geen enkele grond of concrete aanwijzing voorhanden was. Verzoeker verwijst naar de gedragsregels van de taliban, maar deze zouden A.R. er in de gegeven

omstandigheden net toe hebben moeten nopen zich neer te leggen bij het oordeel van de districtsleider van de taliban en de beslechting van het conflict door de dorpsouderen. Het zou ook al te doorzichtig zijn geweest indien A.R., kort na de beslechting van het geschil door de dorpsouderen, verzoeker zonder enige grond ervan beschuldigde een spion te zijn. Aldus ging hij bovendien eerder in tegen het oordeel van de districtsleider van de taliban. Alleszins slaagt verzoeker er met zijn betoog niet in om de voorgehouden werkwijze van A.R. te kaderen binnen of te verklaren door de gedragscode van de taliban of door de Afghaanse tradities waarin eer en reputatie maar ook de beslechting van geschillen via de dorpsstructuren een belangrijke rol spelen.

De commissaris-generaal kan ook worden bijgetreden in het standpunt dat, indien A.R. verzoeker werkelijk valselijk beschuldigde van spionage en door hem lastig te vallen of te vermoorden alsnog druk wenste te zetten op zijn familie (NPO, p. 15), het weinig aannemelijk is dat hij nog ongeveer 8 maanden zonder al te veel problemen in Afghanistan kon verblijven (NPO, p. 18), gelet op het zwaarwichtig karakter van deze beschuldiging. Nog is het volstrekt ongeloofwaardig dat zijn familie hier dan geen repercussies van heeft ondervonden. Gezien de context van de regio die verzoeker zelf heeft beschreven, namelijk dat de taliban al 7 of 8 jaar de macht hadden in zijn regio en openlijk konden rondlopen in zijn dorp (NPO, p. 10-11), is het in geval van een dergelijke beschuldiging volstrekt ongeloofwaardig dat de taliban niet harder zouden optreden dan met één huisbezoek nadat verzoeker bovendien het land reeds had verlaten. Verzoeker sprak zich op dit punt ook tegen in zijn opeenvolgende verklaringen, waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) nog beweerde dat de taliban “meermaals” bij hem thuis waren gekomen op zoek naar hem (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Zoals de commissaris-generaal terecht oordeelde, mocht een meer doortastend optreden van de taliban worden verwacht indien ze werkelijk druk wilden zetten op verzoeker en zijn familie. Verzoekers verklaringen dat de taliban bij checkpoints vroegen naar hem bij studenten van de universiteit van Faryab (NPO, p. 18), missen ook de nodige geloofwaardigheid. Verzoeker kan zo niet verklaren waarom de taliban wel via deze weg druk wilden uitoefenen op hem en zijn familie, maar niet in zijn eigen dorp waar ze nochtans de macht hadden. Volgens verzoekers verklaringen verblijft zijn familie ook nog steeds in dezelfde woning, hebben zij nog steeds de gronden in bezit die A.R. wil opeisen en worden zij niet lastig gevallen of bedreigd door de taliban (CGVS, p. 20).

Inzake de ingeroepen vervolging en bedreiging waarmee hij te maken kreeg, betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal zijn situatie verkeerd inschatte en interpreteerde. Hij stelt dat er inderdaad slechts één huisbezoek na zijn vertrek plaatsvond, maar beklemtoont dat zijn familieleden eerder werden meegenomen en vastgehouden en hierbij slachtoffer waren van vervolgingsfeiten omwille van het grondconflict. Voor zover dit laatste moet worden aangenomen, gaat verzoeker er echter aan voorbij dat deze door hem ingeroepen gebeurtenissen zich afspeelden voordat het grondconflict definitief in het voordeel van zijn familie werd beslecht, dit na tussenkomst van het districtshoofd van de taliban die duidelijk stelde dat het conflict via de dorpsouderen moest worden beslecht. Nog blijkt uit verzoekers eigen verklaringen dat sindsdien zijn familieleden zonder noemenswaardige problemen verder in hun dorp verblijven. Door slechts opnieuw te wijzen op het eerdere wedervaren van enkele van zijn familieleden voor de definitieve beslechting van het grondgeschil, weerlegt verzoeker de voormelde vaststellingen niet en stelt hij deze evenmin in een ander daglicht. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de beoordeling dat, indien hij werkelijk werd beschuldigd van spionage en dit een poging was van A.R. om alsnog druk te zetten op zijn familie, zoals hij voorhield, het volstrekt onaannemelijk is dat de enige concrete actie tegen hem en zijn familie bestond in een enkel huisbezoek na zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker stelt nog dat hij wel degelijk voorzorgmaatregelen nam om zichzelf te beschermen na de bedreigingen door de taliban, doordat hij op 20 uur rijden van zijn dorp – in de provincie Faryab – verbleef en niet veel buiten kwam. Verweerder laat volgens hem na aan te tonen dat deze maatregelen onvoldoende waren. Ook dit betoog vermag echter de voormelde beoordeling niet te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Verzoeker verklaart hiermee andermaal niet dat zijn familie geen repercussies ondervond, terwijl de beschuldiging van spionage volgens hem net diende om druk te zetten, en evenmin dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde op de DVZ en het CGVS over het aantal huisbezoeken van de taliban. Evenmin wordt hiermee alsnog een aannemelijke uitleg gegeven waarom de taliban wel de moeite zouden nemen om bij checkpoints naar hem te vragen bij studenten van de universiteit van Faryab, maar ze tot aan verzoekers vertrek uit het land geen enkele concrete actie ondernamen via verzoekers familie in zijn dorp – waar ze de macht hadden – om druk te zetten.

In dit verband stipt de commissaris-generaal bovendien volledig terecht aan dat er ernstige vragen rijzen bij verzoekers verklaringen dat hij 10 dagen na de machtsovername door de taliban Afghanistan heeft verlaten. Immers, op de DVZ had verzoeker aangegeven dat hij pas in maart 2023 Afghanistan verliet, wat erop zou neerkomen dat hij nog meer dan anderhalf jaar na de machtsovername in het land heeft verbleven (verklaring DVZ, punt 42). Hiermee geconfronteerd op het CGVS gaf verzoeker aan dat er iets mis moest zijn gegaan op de DVZ (NPO, p. 8-9), wat geen bevredigend antwoord is. Op de DVZ gaf verzoeker immers nadrukkelijk aan dat hij op “16/12/1401”, wat in de loop van maart 2023 is, Afghanistan verliet, waarna hij ruim 2 maanden onderweg was vooraleer hij het Belgische grondgebied betrad (Verklaring DVZ, p. 23 mei 2023, vraag 42). Dit

stemde aldus perfect overeen met de datum van zijn verzoek om internationale bescherming in België, met name 16 mei 2023. Dat verzoeker op het CGVS plots voorhoudt 2 jaar in Iran te hebben verbleven (NPO, p. 9), in plaats van 20 dagen volgens zijn verklaringen op de DVZ, is terecht volstrekt ongeloofwaardig. Dit alles doet sterk vermoeden dat verzoeker in werkelijkheid veel later uit Afghanistan is vertrokken dan hij op het CGVS trachtte voor te houden, wat eens te meer zijn asielrelaas ondergraaft. Immers, dat verzoeker nog langere tijd – en blijkbaar zonder noemenswaardige problemen – in Afghanistan heeft verbleven na de machtsovername door de taliban, wijst er niet op dat hij persoonlijk door hen wordt geviséerd of gezocht. Verzoeker houdt weliswaar vol dat hij kort na de machtsovername uit Afghanistan is vertrokken, maar neemt niet de moeite enig concreet verweer te formuleren tegen de voormelde motieven. Deze blijven aldus overeind. Nu er ernstige aanwijzingen bestaan dat verzoeker veel later dan hij op het CGVS voorhield zijn land heeft verlaten, wat impliceert dat hij nog langere tijd na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 in dit land heeft verbleven, bevestigt dit eens te meer het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas.

Gelet op de voorgaande vaststellingen is verzoeker er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat hij zelf in het verleden reeds werd vervolgd of reeds rechtstreeks is bedreigd met vervolging, waardoor evenmin blijkt dat hij zich dienstig kan beroepen op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. In zoverre hij refereert aan de arrestatie van enkele van zijn familieleden in het verleden, en voor zover dit kan worden aanvaard, wordt in dit verband herhaald dat deze plaatsvond voor de definitieve beslechting van het grondconflict met goedkeuren van de districtsleider van de taliban. Verzoeker heeft geen geloofwaardige verklaringen afgelegd dat hij werd beschuldigd van spionage of dat de taliban nog steeds naar hem op zoek zouden zijn en geeft verder zelf aan dat zijn familieleden nog steeds, en zonder noemenswaardige problemen met de taliban, in hun dorp wonen.

4.2.7. Verzoeker beroept zich nog specifiek op een vrees voor vervolging omwille van een politieke overtuiging, waar hij aangaf de taliban “*niet leuk*” te vinden en hij, tijdens zijn studies aan de universiteit, les gaf aan meisjes (NPO, p. 14, 20-21).

Het begrip ‘*politieke overtuiging*’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘*politieke overtuiging*’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, Migracijos departamentas, punten 26 en 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), punten 36, 37, 46 en 49).

Verzoeker wijst allereerst op zijn verklaringen dat hij de taliban nooit “*leuk*” vond, omdat ze zijn familie niet rustig lieten leven en hen zouden willen doden en omdat ze scholen sloten, meisjes weerden van de universiteit, bruggen opbliezen en “*alle systemen*” kapot maakten (NPO, p. 11-12). Gelet op wat voorafgaat, slaagt verzoeker er met zijn verklaringen echter niet in om aannemelijk te maken dat zijn familie concrete problemen kende of kent met de taliban. Voor zover er in het verleden problemen waren met A.R. die enkele familieleden zou hebben geviséerd om de in het verleden geruilde gronden weer op te eisen, maakte hij immers niet aannemelijk dat A.R. zelf nauwe banden heeft met de taliban en blijkt verder uit zijn eigen verklaringen dat het net de districtsleider van de taliban was die A.R. terecht wees en duidelijk aangaf dat het

geschil diende te worden beslecht via de dorpsouderen. Verzoekers voormelde verklaringen missen aldus de nodige geloofwaardigheid en overtuigingskracht. Zijn verklaringen op dit punt komen zo ook niet verder dan enkele zeer algemene en weinig doorleefde verklaringen, waarmee hij nog niet kan overtuigen dat er werkelijk sprake is van een politieke overtuiging, laat staan dat hij hierdoor dreigt te worden gevisieerd door de taliban, getuige zo ook de sterke aanwijzingen dat hij nog tot maart 2023 in Afghanistan zonder noemenswaardige problemen onder het huidige talibanregime heeft geleefd.

Verzoeker wijst er verder op dat hij, tijdens zijn studies aan de universiteit, les gaf aan meisjes (NPO, p. 14, 20-21). Uit zijn verklaringen blijkt echter niet dat hij dit deed uit politieke overtuiging. Hij gaf zo aan dit te hebben gedaan om geld te verdienen zodat hij zijn kosten van de universiteit kon betalen. Nogmaals gevraagd waarom hij ervoor koos les te geven in een meisjesschool, gaf hij andermaal aan dat het hem goed leek om daar les te geven *“zodat ik wat centjes kon verdienen en het systeem van de universiteit mee te kunnen gaande houden, laten rollen”*. Uit zijn verklaringen blijkt nog dat hij er destijds mee ophield zodra hij besepte dat dit gevaarlijk kon zijn (NPO p.11). Verzoekers eerste insteek om les te geven op een meisjesschool was aldus eigen geldelijk gewin en het betalen van zijn studie. In de tweede plaats wenste hij hiermee het systeem van de universiteit te helpen. Aldus gaf hij niet aan dat hij dit deed om meisjes zelf kansen te geven of omdat het zijn overtuiging is dat zij recht hebben op onderwijs. In tegenstelling tot wat verzoeker thans tracht voor te houden, blijkt niet dat hij doorheen zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijke standpunten innam ten opzichte van een essentieel thema binnen de Afghaanse context, met name onderwijs voor meisjes, of dat hij zich bijzonder kritisch opstelde ten opzichte van het beleid van de taliban voor hun machtsovername in augustus 2021. Nog in tegenstelling tot wat hij thans voorhoudt, blijkt nergens uit zijn verklaringen dat hij, in Afghanistan of in België, reeds openlijke kritiek uitte op (het beleid van) de taliban en evenmin dat er in zijn hoofd sprake is van concrete opvattingen, gedachten of meningen inzake de taliban en hun beleid waarbij hij zich al *“jarenlang heeft laten leiden door deze meningen en opvattingen doorheen zijn activiteiten in Afghanistan”*. Evenmin overtuigt hij waar hij thans voorhoudt als zou uit zijn verklaringen duidelijk blijken dat zijn meningen over het beleid van de taliban een fundamenteel deel uitmaken van zijn identiteit.

In dit verband treedt de Raad de commissaris-generaal verder bij in het standpunt dat verzoeker niet aannemelijk maakt vervolging te vrezen omdat hij les zou hebben gegeven aan meisjes in een privé-school. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker meer dan waarschijnlijk pas in maart 2023 het land verliet, haalt hij geen elementen aan waaruit zou blijken dat de taliban hem zouden viseren omdat hij in het verleden les heeft gegeven aan meisjes. Er liggen evenmin aanwijzingen voor dat dit thans bij een terugkeer alsnog het geval zou zijn.

Een gegronde vrees voor vervolging omwille van een politieke overtuiging wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

4.2.8. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met A.R. en de taliban. De gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet kan overtuigen dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of dat hij bij terugkeer naar zijn land om deze reden een gegronde vrees voor vervolging heeft. Hij is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zijn verklaringen op subjectieve wijze zijn beoordeeld en geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de cultureel sterk verschillende achtergrond en de rurale realiteit waarbinnen zijn leven in Afghanistan zich afspeelde.

4.2.9. Verzoeker voert verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van (toegeschreven) verwestering.

4.2.10. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afgaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 e.v.).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden, al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd. Verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, stening, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot *‘qisas’*-straffen, 37 tot steniging en 103 tot *‘hudud’*-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met *‘niet-mahram’* personen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *“geloofsethiek en denkwijze”* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter

anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratie- ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

Sommige bronnen geven aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen daarom gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machts-overname door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitsluiting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht

of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die zijn “*verwesterd*”, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

4.2.11. Uit de voorgaande bespreking blijkt allereerst dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen dat hij een “*grote voorstander*” is van onderwijs voor meisjes en aldus in Afghanistan reeds een ‘*verwesterd*’ profiel had.

4.2.12. De Raad herhaalt verder dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengen, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om concreet uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

4.2.13. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Verzoeker legt geen concrete stukken voor die kunnen aantonen dat hij tijdens zijn verblijf in Europa daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert hij onvoldoende waarom dit wel zo is. Het blote en veralgemeende betoog dat zijn verblijf in België heeft geleid tot “*een onvermijdbare integratie en confrontatie met westerse waarden en normen*”, wordt niet verder geconcretiseerd en mist aldus de nodige persoonlijke invulling. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

De duur van zijn verblijf in België sinds mei 2023, intussen ruim 2 jaar, is verder niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Rekening houdend met de opgegeven leeftijd van verzoeker was hij bovendien, volgens zijn eigen versie, reeds ongeveer 21 jaar op het moment dat hij Afghanistan verliet; vermoedelijk was hij, gelet op de aanwijzingen dat hij in werkelijkheid pas vertrok uit het land in maart 2023, reeds 24 jaar oud. In elk geval kan worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen voor hij naar Europa en België kwam. Hij rondde in Afghanistan zo ook zijn middelbare school af en studeerde er aan de universiteit (NPO, p. 6).

Verzoeker houdt nog voor dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan steeds heeft geleefd in een gebied onder controle van vorige overheid en aldus nooit het huidige beleid van de taliban heeft gekend en geen recente ervaring heeft met de Afghaanse traditionele manier van leven en al zeker niet met de thans door de taliban opgelegde regels die volledig verschillend zijn van de rechten en vrijheden in Europa. Hij stelt aldus de lokale codes in het hedendaagse Afghanistan niet te kennen, waardoor het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om zich aan te passen aan de heersende normen en regels binnen de huidige Afghaanse samenleving waarmee hij niet langer vertrouwd zou zijn. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht, gelet op de duidelijke aanwijzingen dat verzoeker in werkelijkheid pas in maart 2023 Afghanistan heeft verlaten. Dit maakt dat hij nog ruim anderhalf jaar onder het huidige talibanregime zou hebben geleefd en hij dus wel degelijk de nodige ervaring heeft met het leven onder het talibanbewind. Alleszins maakt hij niet aannemelijk dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer, ook al zijn deze waarden en normen intussen aangescherpt. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na aankomst in België nog regelmatig contact heeft met zijn familieleden in Afghanistan alsook dat hij nog contact heeft met enkele vrienden in dit land (gehoor CGVS , p. 8). Verzoeker verklaart zijn geloof nog steeds te praktiseren (NPO, p. 6).

4.2.14. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of enige andere groepering, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban of enige andere groepering, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban, enige andere groepering of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

4.2.15. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermings-verzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Zoals reeds werd gesteld, gaf hij zelf ook aan dat hij na aankomst in België nog regelmatig contact heeft met zijn familieleden in Afghanistan alsook dat hij nog contact heeft met enkele vrienden in dit land (gehoor CGVS , p. 8). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

4.2.16. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er op dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Uit de voorliggende landeninformatie kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviséerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.2.17. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.18. De gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het

geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees op basis van verwestering of zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker de door verweerder gedane beoordeling en vaststellingen inzake de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet concreet betwist. Hieruit volgt dat de ernstige schade moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. Hierbij heeft verweerder op uitvoerige wijze, en met verwijzing naar relevante landeninformatie, toegelicht dat niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor en verzoeker evenmin aantoont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. In zijn aanvullende nota brengt de commissaris-generaal in dit verband ook nog geactualiseerde landeninformatie aan. De Raad treedt deze beoordeling bij en stelt vast dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging bijgevolg autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiietische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Logar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt.

Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.5. Een schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt evenmin. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in deze wetsbepalingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Een beoordelingsfout of schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en hij hierbij zorgvuldig is te werk gegaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich kunnen laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wordt benadrukt dat in huidige procedure het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

Het enig middel is ongegrond.

In zoverre verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad, stipt de Raad volledigheidshalve nog aan dat deze geen precedentswaarde heeft.

4.6. Waar verzoeker vraagt om het dossier terug te zenden naar het CGVS en aldus de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS